

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד... (ב) לעיל פה: לקמן
קה... (ג) (נ"ל רבא,) (ד) עירובין
נ"ט... (ה) (נ"ל רבא,) (ו) מדרשות
יג: שכותב: כד: יבמות לה...
(ז) (נ"ל שאין,) (ח) כפ"ל: כה"ג
לחן... (ט) (ועיין תוס' לעיל ד:
ד"ה אלף ח"ר יוסף ותוס'
עירובין נ"ט, ד"ה ורק ונח.)

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קלטת אחר וס' וסגין, נ"ב ע"ל נדף ה סוף ע"א:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה וחוצאי וכו'
דבליקתו ותי הנחה. ע"ל יא
ע"ל מד"כ לא יעמוד:
כא"ד וחשיב סוטה ב"ה ע"ל
דף ו ע"ל מד"כ יחס:

מוסף רשי"י

הוצאת אגודת חובבי התורה

רבינו חננאל

[illegible]

הזורק פרק אחד עשר שבת

זבת: מאחר שילסה. האזן
לאחר שזוכר זה קלטה אחר
מקומו וקבל אז שקלטה כלב
פטור: גב' ופרכינן הא

מתני׳ הזורק ונוכר מאחר שיצתה מידו קלטה אחר קלטה כלב או שנשרפה פטור זרק לעשות חבורה בין באדם ובין בבהמה ונוכר עד שלא נעשית חבורה פטור ^א6: זה הכלל כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה תחלתן וסופן ודון תחלתן ודון וסופן שגגה פטורין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: **גמ׳** הא נחה חייב והלא נוכר ותנן כל חייבי חטאות חבורה חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה אמר רב כהנא סיפא אתאן ללכתא ומתנא ^ב לכתא ומתנא אוגדו בידו הוא כנון שנתכוין לעשות חבורה הא גמיי תנינא הזורק לעשות חבורה בין באדם בין בבהמה ונוכר עד שלא נעשית חבורה פטור אלא אמר רבא כמעביד והא זה הכלל קתני אוריקה קתני אלא אמר רבא תרתין קתני הזורק ונוכר מאחר שיצתה מידו אי גמיי לא נוכר וקלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה פטור רב אשי אמר חסורי מחסרא והכי קתני הזורק ונוכר מאחר שיצתה מידו קלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה פטור הא נחה חייב ב״א שחור ושכה אבל לא חור ושכה פטור שכל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: זה הכלל כל חייבי חטאות כו׳: איתמר שתי אמות בשוגג שתי אמות במוד שתי אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב רבה אמר: פטור אפילו לרבן גמליאל ^ד דאמר אין

ידיעה לחצי שיעור התם הוא דכי קא גמר שיעורא בשוגג קא גמר אבל הכא דבמוד לא ובמאי יאי בזרק שוגג הוא אלא במעביר ירבה אמר חייב ואפילו לרבנן דאמרי יש ידיעה לחצי שיעור התם הוא דבזרק אבל הכא דלאן בידו לא ובמאי יאי במעביר אכל בידו ואלא בזרק דאמר ירבה זרק ונתה כפי הכלב או כפי הכבשן חייב והאנן יתנן קלטא אחר או קלטא הכלב או שנשרפה פטור התם דלא מכיון הכא דקא מכיון אמר רב כיכי בר אביי אף אנן גמי תנינא ויש אוכל אכילה אחת וחיוב עליה ד' חטאות ואיש אחד חטא שאל חזק וזאת נותר מן המוקדשין ביוז"ב רבי מלך אומר אף אם היתה שבת והוציא (בכפיו) חייב אמרו לו אינו מן השם ואמאי

הדרן עלך חזורק

ס'פא אהאן ⁵⁵כחא ומיתא. אלז רישא מיירי בלא לכתא ומיתא
והיה אפילו בלא מוכר פטור מיון שקלטא בלא או נשפא
הא נקט מוכר לאשמעין דאפילו בזכר דוקא קטלא בלא או נשפא
פטור משום דלא נחא נחא מיכ: **א**מר רבא במביה.
וההוא דחבורה איירי בלכתא ומיתא
ואין ר"י יודע למה הולך להשמיע
ההוא דחבורה מה לי חבורה מה לי
מעביר וכן לרבא דקאמר חרסי קמי
אמיזי טאן ההוא דחבורה ביון דמא
הורק ויזכר פטור הי"ג חבורה
דמי: **ר**ב אשי אמר חסורי
מחריב ב'. אין זה ממע חסורי
מחסרה דמשה כמו שהיא שניה יש
לפרש קן אלא דה לפרשה קאמר
בלשון חסורי מחסרה:

ו**במאי** א' בבורק שונג הוא. אצ"ע
דמי גמר שיעוריה במיד
גמר מ"מ כיון דמחלילת וריקה היו
שונג ואין יכול להצוריה ובהמה המי
שונג הוא חשיב כאילו מחלה ועד
סוף הוא חדל שגגה:
אמר רבא זרק בפי בלל. ליג
ועהו כפי נפל דנחש משמע
מעממה כדא"ר יוחנן כפ"ק (ולפי דף
ה.) זרק חפץ ומה למוך ידו של כפירו
חייב ומסיק דקמ"ט אף על גב דלא
אחשביה לידיה והכל מסק דלא כמיון
ומתקנתו משויא ליה מקוסס):
רבי מאיר אומר אם היתה שבת
והוציאו בפי' בל' מי' בקומטרס
לדחי נקט אם היתה שבת דמסוס
יוסי"ב לא מחשיב דלוי עירוב והולאה
ליוסי"ב ולא היא מסקא הכי בפרק
אמרו לו (וכיחות דף יד.) דנדרשו דברי
רפסי שהיה מפרש כן ומסיק דנקט
שבת כדי להרבות בחטאות ולחייבו
אף מטום שבת (יווה"ק):

והוציאנו כפי חייב. כולם
כדי הדלי עמ' אלו
*נלעיתו הוה הנח אע"פ שחלק
נלמתינו (ועל דף 5.) כחיתון מ"
הנחן ואע"פ דפיו למעלה מ"
הוה רחב" נעל הוה אגב רה"ר
ולא דמי לנכחל ביריעה דלמח
בריש פדקין (ועל דף 10:) דמקום
פטור קמ' איל לנחש מקום פטור
הוה עמי דמי לנחשקל דפ"ק
(דף 5.) דלמטה מ" הוה רה"ר והכא
אפילו ועד מעלה מ" נעל אגב רשות
הרכים ועד מעלה מלמעלה מ"
למטה *וחשי' מוחזק דרכים:

הדרך על־הזורק

נ דקא מיכּוין מחשבתו משייא ליה מקום:
נ דקא מיכּוין מחשבתו משייא ליה מקום

ח' צ"ב' האחרונות: דר"ג לקמן בפרק הבונה: הסס דכי גמר טיעורא

סנינה נגמר השיעור ואף הוא בשוגג אכל הכא בשמי אמנעוין שכן
 שוגג הוא. שריזין בידו לעכבה וכיון שחזר ושכח מייד דלח נגמרה
 לעמוד בקוץ ב' אמות האמנעוין שסתמך דידם שיעורא במיד:
 ונגה אחריו ולא נגמרה לקמייהו. **כלל סהא און ביה**: להחזיר בשמיר
 יאמר חזא ולא פליגי: **כפי הכשן**. ונשרפה בשלהבה: **הא דקא**
חדד: ד' חטאות. משום חלב משום נותר משום אכילת יוה"כ משום
 שר הוא: **אף אם ידעה שבת כו'**. ומשום יוה"כ לא מייחב בהוצאה
 שום אכילה אלא משום הוצאה. ואמאי: מייחב משום הוצאה לדברי הכל
 וזרכלה בהליכתו ואחשנה להוצאה לו כפיו:

הדרן עלך הזורק

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

כ א חיי פ"ח מהל' שבת
 הלכה יט ופ"ח מהל'
 שבת הלכה א סמג עשין ר"ב:
 כב ב חיי פ"י מהל' שבת
 הלכה ד סמג לחזין סה:
 כג ג ד חיי פ"ו מהל' שבת
 הלכה ח:
 כד ד חיי פ"ב מהל' שבת
 הלכה יג:
 כה ז חיי פ"ו מהל' שבת
 הלכה ד:

רַב נָסִים גָּאֵר

[illegible]

רבינו חננאל (התשק)
וכתב את אחת, במה מצינו
שכן נכליל דבר דבר שישור
חשובה ב' אחיות בשוגג
גמר. אבל הכא דאיתון שתי
אמות ב' פעמים ב' האצעות
זמן גמר ד' אמות שישור
החיות במידו היה שישור
דיעה מספקת. דבר דפוס
לא טעא אלא במבשר דקרא,
אבל הכא כי קא גמר שישור
במידו במיתרו קא גמר. וחייל
בזמן שתי שדחת אחיות
החיות בשוגג איתא שישור
לא לאתר שישור מידו
שאין בידו להחיות לא חשיב
מיד. ואם זקוק חות,
אמר. אבל חייב כחן שישור
היה שותק וכתב אחת, בחילת
ש' שחם וסגורית החתן, לא

לך רבא כגון זה

[illegible]